PROGRAM

(ostvarenja će biti prikazana u redoslijedu nagrada)

1. U JEDNOM SMJERU /Darko Vernić Bundi/
2. EMIT / Ana Šimičić/
3. SUNCE,SOL I MORE /Danijel Šuljić/
4. NEŠTO OSOBNO / Tomislava Vereš /
5. NEŠTO OSOBNO / Milan Bukovac /
6. ELEMENT / Video radionica - grupa autora /
7. U GRADU / Koraljka Kirinčić /
8. PRESSENTIA / Alen Soldo /
9. GORKA ISTINA / Josip Matić /
10.SITNICE KOJE ČINE ŽIVOT / Marija Nikolić /
11.Y-FILES / Amir Spahić /
12.A MOGLO JE BILO KAKO / Vedran Šamanović /
13.GLAZBA ZA MOJE UŠI / Tomica Horvat /
14.CONVERGENCE / Vladislav Knežević /

(izbor filmova i video ostvarenja koji je javnim žiriranjem Ocjenjivački sud svrstao prema nagradama)

NOVI LIST, Rijeka 2. prosinca 1997.

NAKON 29. REVIJE HRVATSKOG FILMSKOG I VIDEO STVARALAŠTVA

POMAKNUTE GRANICE AMATERIZMA

RIJEKA – Javnim žiriranjem i stimulativnom podjelom velikog broja nagrada u Rijeci je završena 29. revija hrvatskog filmskog i video stvaralaštva. Tri revijska dana (priređivač: Hrvatski filmski savez i kino klub »Liburnija film« Rijeka, pokrovitelji: Ministarstvo kulture RH, Primorsko-goranska županija i grad Rijeka) protekla su u znaku 33 (od 80 prijavljenih) video ostvarenja prikazana u konkurenciji. Ocjenjivački sud (Aldo Paquola – predsjednik, Hrvoje Turković, Ante Peterlić, Zoran Tadić i Nenad Puhovski) izabrao je njih 14 u uži izbor. Nezadovoljnih nije bilo, a morčićem nagrađeni video naslovi progovorili su o ljudskoj zbilji i svjetonazorima kombinacijom konkretnog i apstraktnog vizualnog izraza. Izuzetak su bili prvonagrađeni video rad Milana Bukovca »Nešto osobno« i drugonagrađeni »Convergence« Vladislava Kneževića.

Stvarajući postmodernistički komunikacijski video kôd, Bukovac se poigrao povezivanjem naizgled osobnih znakova u nadosobnu nerazumljivost. Titranje individualnog rukopisa po video ekranu popraćeno je suvremenom zvučnom bukom unutar komunikacijskog kanala. Izmjenjivanje tonske skale unutar slova obogaćivalo je igrù (ne)razumljivosti dodatnom koloristićkom igrom prikrivanja individualnosti. Potreba pošiljatelja za nerazumljivošću metajezičnih znakova potiče u primatelja nadosobni pogled na komunikacijske kodove kraja stoljeća. Eksperimentalni video Milana Bukovca tako je postao medij za prikazivanje prostora osobne hermetičnosti koja je prezentirana pomoću osobnih znakova. Intimna rukopisna slova (radi predočenoga videoslijeda, nečitkosti pojedinačnih riječi i nevjerojatne civilizacijske buke u komunikacijskom kanalu) postala su šifriranom porukom. Potreba za njezinim dešifriranjem (ili razumijevanjem) pri konačnom primitku ostaje »nepoželjna« unutar komunikacijskog koda Bukovca. Kao poželjna pokazuje se samo individualna hermetičnost koja je odgovor jedino na civilizacijski kaos kraja stoljeća.

»Emit« Ane Šimičić (također, prva nagrada) sastavljen je iz nešto otvorenijih i razumljivijih elektronskih signala. »Senzibilno postavljena situacija s dvije opuštene ruke... i modernom površinom na kojoj se zrcale prizori...« (Hrvoje Turković) proizlazi iz »elementa koji me je zaintrigirao i barata sa skučenim prostorom u kojem je stvoren njegov i makrokozmos i mikrokozmos...« (Ante Peterlić). U prozimoj, plitkoj čaši punoj vode zrcale se brojni prizori, a u njih (kao u nesvjesno makrosvemira) pojedinačno kaplje kap vode asocirajući privatni suzni mi-krosvijet.

Video ostvarenje Danijela Šuljića (treći prvonagrađeni film) predočuje kompaktnu animiranu sliku bure, »šalice kave« i kamerom praćenog izlaza u »Sunce, sol i more«. Svojom vizualnom i semantičkom jednostavnošću ostavlja otvoren prostor za razumljivost unutar komunikacijskog kanala prvonagrađenih filmova.

Drugu nagradu osvojila je, uz V. Kneževića, Tomislava Vereš. Njezin video naslov »Nešto osobno« komunicira s istoimenim Bukovčevim i »filmski je dokaz kako se skromnim filmskim zahvatom, primjerenom iskrenošću i skromnošću može doći do filma koji emotivno djeluje.« (Zoran Tadić).

Trećenagrađene naslove (»Pressetia« – Alan Soldo, »Gorka istina – Josip Matić, »Sitnice koje život znače« – Marija Nikolić, »A moglo je bilo kako« – Vedran Šamanović i »Glazba za moje uši« – Tomica Horvat) karakterizira eksperimentalna igrana struktura koja potvrđuje činjenicu da su granice priče i filmskog diskursa unutar neprofesijskog filma pomaknute prema naprijed.

Jasna POŠARIĆ